

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku C. K.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 maja 2016 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...], Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez C. K. od wyroku tego Sądu z dnia 6 sierpnia 2015 r., jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. Wezwany pod rygorem odrzucenia skargi, w piśmie procesowym z dnia 7 grudnia 2014 r. pełnomocnik odwołującego oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia na 3.876 zł, stanowiącą różnicę między kwotą świadczenia emerytalnego otrzymywanego przed wydaniem decyzji obniżającej jego wysokość świadczenia, a otrzymywanym obecnie. Jednocześnie wskazał, że w przedmiocie skargi jest odmowa przyznania emerytury w pełnej wysokości,

zatem została wniesiona w sprawie, w której zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Apelacyjny tej argumentacji nie podzielił, powołując się na treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2014 r., II UZ 12/14, w którym przyjęto, że jeżeli przedmiotem sporu nie jest prawo do emerytury lub renty, lecz jedynie jego wysokość, to dopuszczalność zaskarżenia wyroku sądu drugiej instancji uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia obliczonej na zasadach określonych w art. 22 k.p.c. i stanowi ona różnicę między wysokością świadczenia wypłacanego przez organ rentowy, a wysokością świadczenia żadanego przez ubezpieczonego w skali jednego roku.

W zażaleniu C. K. wniósł o uchylenie postanowienia o odrzuceniu skargi i zarzucając naruszenie art. 398² § 1 k.p.c., wniósł o jego uchylenie w całości. Wywiódł, że istota sprawy zainicjowanej odwołaniem od decyzji organu emerytalnego nie dotyczy zakwestionowania przez ten organ wysokości, lecz prawa do emerytury ustalonej na podstawie art. 15 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016, poz. 97; dalej „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”) przez zastosowanie art. 15b ustawy o zaopatrzeniu funkcjonariuszy w związku ze zmianą ustawy o zaopatrzeniu funkcjonariuszy od dnia 16 marca 2009 r. ustawą z dnia 23 stycznia 2009 r. (Dz.U. z 2009 r. Nr 24, poz. 145). W ocenie skarżącego wysokość świadczenia emerytalnego jest jedynie konsekwencją zastosowania art. 15b, a nie art. 15 tej ustawy.

Na uzasadnienie stwierdzenia, że spór nie dotyczy wysokości, lecz uprawnienia do świadczenia emerytalnego, skarżący powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III UZ 26/11, w którym – odnosząc się do innych rozstrzygnięć dotyczących znaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia przy wnoszeniu skargi kasacyjnej w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych – przyjęto, że zaprezentowane w postanowieniu z dnia 8 lipca 2004 r., II UZ 21/04 stanowisko Sądu Najwyższego w ogóle nie może być brane pod uwagę

w rozpoznawanej sprawie, jeśli zważyć, że wyrażnie nawiązuje ono do kwestii ubiegania się przez osobę ubezpieczoną wprawdzie o takie samo (z nazwy) świadczenie, ale oparte na innej podstawie prawnej.” Swoją sprawę uznał za podobną do objętej postanowieniem z dnia 13 maja 2004 r., II UZ 13/04, w której Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że w sporze dotyczącym uznania spornych okresów składkowych i nieskładkowych oraz w konsekwencji przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w miejsce emerytury przyznanej na podstawie art. 28 tej ustawy, skarga kasacyjna przysługuje bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. Takie podobieństwo dostrzegł także w sprawie o ustalenie kapitału początkowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r., II UK 294/03, OSNP 2004 nr 22, poz. 391). Dodatkowo wskazał poglądy dopuszczające skargę kasacyjną w podobnych sprawach prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2011 r., II UZ 82/01 oraz z dnia 8 lipca 2004 r., II UZ 21/04 oraz w postanowieniu z dnia 3 listopada 2004 r. I UZ 37/2004.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa, w której wniesiono skargę kasacyjną nie należy do spraw wymienionych w art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c. Jej przedmiot wyznacza treść zaskarżonej decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 9 grudnia 2009 r., nazwanej decyzją o ponownym ustaleniu wysokości emerytury policyjnej. Na jej podstawie - przez zastosowanie art. 15b w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w brzmieniu obowiązującym od dnia 16 marca 2009 r. - dokonano ponownego ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem nowych przeliczników okresu służby C.K. w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.; dalej „ustawa

lustracyjna"). W wyniku przeliczenia dotychczas wypłacana emerytura wyniosła 2.739,79 zł.

Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest dopuszczalna niezależnie od wartości przedmiotu sporu w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Nie należą do tych spraw odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA przedmiocie przeliczenia od dnia 1 stycznia 2010 r. emerytury policyjnej z uwzględnieniem - w odniesieniu do okresów służby w organach bezpieczeństwa państwowego, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji i dokumentów organ bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 według przeliczników określonych w art. 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w brzmieniu nadanym ustawą lustracyjną. Dopuszczalność skargi kasacyjnej w takiej sprawie zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia. Stanowisko takie zostało przyjęte przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 3 lutego 2012 r., II UZ 56/11 (OSNP 2013 nr 1-2, poz. 22) i jest w pełni podzielane przez skład orzekający w niniejszej sprawie.

Uwzględniając zatem, że w sprawie objętej zażaleniem wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od 10.000 zł, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.